

Kir
Royal
Joan Jansen

CASTELEYN CLAN #4

Kir Royal – Lidewij

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2026 Dutch Venture Publishing

Auteur: Joan Jansen

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Vivan van Leeuwen & Jen Minkman

Eerste uitgave juni 2026

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gebruikt voor het trainen van AI, verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

LIDEWIJ – DE BIESBOSCH, 2012

3 weken voor de ontvoering

De zon verwarmt mijn huid terwijl ik achterover lig op het ligbed. Ons geheime paradijsje, omringd door bomen en riet, lijkt losgezongen van de tijd. Geen presentaties, literatuurlijsten die nooit ophouden of groepsprojecten – alleen zonnewarmte en het trage ritme van luie dagen.

Alleen... sinds Rod vijf dagen geleden arriveerde met zijn studievriend in zijn kielzog, hangt er iets anders in de lucht. Normaal haak ik meteen af bij het zien van Rods elitaire studievriendjes; van die gasten die eruitzien alsof ze net van een sociëteitsborrel zijn komen rollen. Maar dit exemplaar, Michiel Oliviera, is anders. Geen papa-regelt-het-wel-houding, maar iemand die met oprechte trots over zijn moeder praat. En dat is, eerlijk gezegd, best verfrissend. Hij is knap, charmant en verrassend normaal. En ja, precies daarom blijf ik naar hem kijken. Hij is ruig, maar op een stijlvolle manier. Alsof hij net zo goed op een motor had kunnen zitten als op een zeilboot

met zijn haren in de wind. Hij is relaxed, maar ook rechtlijnig, alsof hij precies weet wat hij wil en zich door niemand laat opjagen.

En aanwezig.

Niet op een opdringerige manier, maar wel zo dat ik hem voortdurend opmerk. Best irritant. Ugh. Hoe hij praat, met die wat hese stem. Hoe hij me aankijkt, net iets te lang. Net als Casper is hij drieëntwintig jaar, net iets ouder dan Rod. Hij heeft dat glanzende, donkere haar waar je handen als vanzelf naartoe willen, en ogen die zó licht zijn dat het bijna buitenaards aandoet. Hij lacht niet veel – zeker niet naar mij – maar mijn moeder en tante waren na vijf minuten al in de ban. En dan blijkt er ook nog van alles door z'n aderen te stromen: Nederlands, Indonesisch en Portugees bloed. Oh ja, en hij is lang; ik schat hem op een goeie één meter negentig.

Hij slaapt in de verbouwde schuur, maar 's nachts, na het stappen, zit hij nog met Rod op het terras. Met mijn raam open hoor ik alles. Ook hun veroveringen van die avond. Details waar ik niet om heb gevraagd en die ik ook helemaal niet wil horen.

Voor ik het doorheb, dwalen mijn gedachten af. Naar zijn handen. Naar hoe die op mijn lijf zouden voelen. Volledig tegen mijn zin in, want hallo... Casper. Vriend. Relatie. Ik wil mezelf helemaal niet afvragen hoe Michiel zoent, of wat hij met me zou doen als ik hem zijn gang liet gaan. Hij is een gevaar voor mijn zelfbeheersing. Wat mij betreft hoepelt hij zo snel mogelijk weer op – en als het goed is, is dat morgenavond al.

Vol afschuw van mijn eigen gestaar wend ik mijn blik af. Ja, ik heb Casper. Sterker nog, ik mis hem verschrikkelijk. En misschien is dat wel het ergste. Dat ik hem mis, maar dat het me desondanks niet lukt om Michiel uit mijn hoofd te houden.

Ik grijp mijn dagboek en pen. Tijd om mijn hoofd leeg te schrijven. Misschien overdrijf ik ook wel. Misschien is er helemaal niks mis met iets te lang in iemands ogen kijken. Onschuldig. Onbeduidend. Toch?

‘Wat is onschuldig?’ klinkt het loom naast me. Lola ligt op haar buik naast me en strekt haar nek om op de bladzijde te spieken waar ik net wat losse woordjes op heb gekrabbeld.

‘Niks,’ zeg ik snel, terwijl ik mijn arm eroverheen leg. Lola is achttien jaar, twee jaar jonger dan ik, en jongens komen heus wel ter sprake zodra Juultje – die net zestien is – uit zicht is. Maar over mijn huidige zondige gedachten houd ik wijselijk mijn mond. Voor je het weet floept ze er tijdens het avondeten van alles uit.

Lola schiet zachtjes in de lach. ‘Als je maar niet dat schaamteloze gestaar van Rods vriend bedoelt. Want serieus — er is niks, maar dan ook níks onschuldigs aan hoe die gozer naar je kijkt.’

Ik reageer niet.

Lola’s wenkbrauwen schieten omhoog. ‘Je bedóélt hem. Lied!’

‘Ik bedoel helemaal niks.’

‘Jawel. Je hebt het gezicht van iemand die net heeft nagedacht over die zinnelijke mond.’

Ik rol met mijn ogen en kijk op als er plots rumoer klinkt bij het zwembad. Juul wordt geplaagd door de jongens en haar gegil laat de hele Biesbosch meegenieten. Ze redt zich prima, maar een beetje rugdekking zou geen kwaad kunnen. En hulp is onderweg...

Mijn zonnebril is iets weggezakt en terwijl ik hem terug op mijn neus duw, kijk ik naar Michiel, die klaarstaat om te duiken. Zijn kobaltblauwe zwemshort hangt laag op zijn heupen, op het randje van opzettelijk. De lijnen langs zijn buik – die beruchte V – zijn bijna obsceen in het zonlicht. Ik blijf als gebiologeerd kijken en terwijl ik

mezelf opnieuw wijsmaak dat het niets betekent, weet ik allang dat ik lieg.

Lola rolt zich om, komt overeind en volgt mijn blik. Samen kijken we, zwijgend, hoe Michiel zich geruisloos in het water laat glijden. Nauwelijks een golfslag. Meters verderop komt hij boven – met Juul giechelend op zijn schouders. Ze klampt zich gillend vast aan zijn haar en zijn schouders alsof ze in *De Vliegende Hollander* in de Efteling zit: nat, luid en compleet overgeleverd. Hoe het zou voelen om mijn vingers door die halflange lokken te halen? Ze jeuken. Meteen daarna herinner ik mezelf streng aan de feiten: ik val op blond. Veiliger terrein.

Lola tikt met haar nagel tegen haar onderlip terwijl ze over haar roze hartjeszonnebril tuurt. ‘Denk je dat het nog enigszins binnen de grenzen van goed fatsoen valt om als achttienjarige op die schouders te kruipen?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Spring erin en kijk wat er gebeurt. Hij geeft me niet bepaald de indruk dat hij nee zegt tegen vrouwelijke aandacht. Zeker niet als ik afga op wat ik hem vannacht tegen Rod hoorde zeggen – iets met geen moeite hebben met vrouwen die het initiatief nemen. Scheelde hem tijd.’

‘Je kunt je wel van de domme houden, Liedje, maar jij weet dondersgoed wie hij het liefst op die robuuste schouders zou willen hebben. Alleen heb jij jezelf op je zeventiende al plechtig aan Casper vergeven.’ Ze laat haar stralende tanden zien. ‘Dus stel ik me wel beschikbaar. Iemand moet het doen.’

‘Er zijn er al genoeg die dat doen, geloof me.’

Onbewogen door mijn opmerking stapt ze van ons Balinese bed, gooit haar zonnebril achteloos op het kussen en steekt haar rode haar omhoog met een clip. Dan trekt ze haar bikinibroekje een tikje hoger,

net genoeg om de lotus op haar heup vol in beeld te brengen. ‘Wens me succes.’

‘Jij kunt wel zonder.’

Heupwiegend loopt ze naar het zwembad, daalt sierlijk het trappetje in het zwembad af en zwemt doelgericht op Michiel en Juul af. ‘Hebben jullie nog versterking nodig tegen dat gajes hier?’

Tristan duikt naar voren, grijpt Lola bij haar schouders en trekt haar met zich mee onder water. Ik leef met haar mee als ze proestend en happend naar adem weer boven komt als een verzopen katje met mascara op haar wangen. Ik durf te wedden dat dat in haar hoofd een stuk glamoureuzer ging.

‘Lidewij, help ons!’ gilt Juul met een piepstem.

‘Jullie redden je prima zonder mij,’ zeg ik loom, terwijl ik me nog iets dieper in mijn kussens vlij. Geen haar op m’n hoofd die eraan denkt het water in te gaan zolang Michiel daar rondzwemt.

‘Ze weet dat ze geen schijn van kans maakt tegen ons,’ hoor ik Tristan zeggen.

‘Ze komt pas in beweging als er een cocktail met haar naam erop voorbijdrijft,’ roept Floris, die waarschijnlijk denkt dat hij de lolligste is nu hij een keer niet stoned is.

‘Lied, alsjeblieft! Ik wil winnen!’ schreeuwt Juul.

‘Ze durft niet,’ merkt Rod op. ‘Bang dat haar haren nat worden.’

Oké, nu is het klaar. Normaal gesproken ben ik echt te volwassen voor dit soort seksistische schoolpleinniveau-opmerkingen. Dan verspil ik mijn adem niet eens aan een snedig weerwoord. Maar goed, het gaat hier over mijn oerdomme broer. Iemand moet hem toch een lesje leren.

Ik zwaai mijn benen over de rand van het bed en kom met een vloeiende beweging overeind. Dan trek ik het bandje uit mijn haar

en schud mijn haar los. Ik zet mijn zonnebril af en met een sierlijk heupwiegje – zwoeler dan dat van Lola, al zeg ik het zelf – wandel ik rustig naar het zwembad. ‘Ik kom eraan, schat!’ roep ik naar Juul. ‘We zullen de heren even herinneren aan hun plaats.’ Ik weet hoe ik moet bewegen. Hoe ik moet kijken. Hoe ik vrouw kan zijn – verleidelijk, ongrijpbaar, net genoeg om de aandacht te vangen en ondertussen moeiteloos de vloer aan te vegen met wie dan ook – zonder me ook maar een seconde druk te maken over mijn eyeliner. Sterker nog: ik ga die blaaskaak van een vriend van Rod eens haarfijn laten zien hoe je écht met klasse een zwembad induikt.

Ik laat mijn blik over het water glijden. De sfeer om me heen kantelt – bijna tastbaar. Stilte. Blikken. Ik voel ze allemaal.

Vooraf die ene.

Zijn ogen blijven op me rusten – niet op mijn lichaam, maar op mijn gezicht. Oh, die stille intensiteit. Mijn hart slaat een halve tel over. Snel draai ik me om, met mijn rug naar het water. Geen ruimte voor verboden gedachten. Ik zet mijn voeten aan de rand, adem diep in en breng mijn lichaam in positie voor de achterwaartse duik.

Strakke lijn. Perfecte sprong. Geen spat verkeerd.

Als ik boven kom, zwem ik recht op mijn broer af. ‘Ik snap dat het best intimiderend kan zijn,’ zeg ik, nauwelijks buiten adem, ‘om als man te moeten leven in een wereld vol sterke vrouwen. Echt, ik snap die drang om je stoer voor te doen, dat eeuwige gespetter met testosteron.’ Ik schenk Rod mijn allervriendelijkste glimlach. ‘Maar vrouwen kleineren maakt jou niet groter. Dacht dat je dat misschien even moest horen.’

Hij opent zijn mond voor een weerwoord, maar ik duik onder water en ga recht op zijn enkels af. Met een ferme ruk trek ik eraan, genoeg om hem zijn evenwicht te laten verliezen. Al snel verandert

het in een worsteling en blijkt Rod zijn adem een stuk langer in te kunnen houden dan ik.

Als ik boven kom om een teug lucht te nemen, zie ik hoe Lola wraak neemt op Tristan door haar sterke benen om de zijne te slaan. ‘Tegen de tijd dat ik klaar met je ben, mag je hopen dat Josefen je nog wil,’ sist ze venijnig.

Haar opmerking laat me grijnzen. Tristan is tot over zijn oren verliefd op Josefen. Iedereen weet het, al probeert hij het nog zo hard te ontkennen.

‘Pas op, Lidewij!’ roept Juul plotseling. ‘Floris komt eraan!’ Ze duikt van Michiels schouders af om haar neef voor me af te weren, maar nog voordat ik zelf in beweging kan komen, voel ik plotseling hoe iemand me van achteren grijpt – niet ruw, wel vastbesloten me van naderend onheil te behoeden. Mijn rug raakt zijn borst. Zijn hand ligt laag op mijn buik, stevig, zeker. En dan zwemt hij met me weg van de chaos en houdt me vast alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Er zit nauwelijks water tussen ons in en ik ben me net iets te bewust van elk contactpunt. Als hij na een meter of tien stopt, draait hij me naar zich toe en mijn handen belanden tegen zijn natte, gespierde borst.

Michiel staart op me neer. Zijn ogen glinsteren als vloeibaar topaas in het zonlicht. Zijn mondhoek krult – een halve glimlach, net genoeg om iets in me los te maken wat ik niet wil voelen. ‘Indruk aan het maken met je moves?’

Ik wil iets zeggen. Iets luchtigs, maar mijn gedachten lopen achter. Uiteindelijk trek ik alleen mijn wenkbrauw op. ‘Was dat nodig dan?’ Dan duw ik mezelf van hem af – niet bruusk, maar langzaam. Alsof mijn lichaam nog twijfelt.

‘Dump je vriend.’

‘Pardon?’

‘Dan kan ik je mee uit vragen.’

‘Ik ga al met hém uit en dat bevalt prima,’ zeg ik scherp.

‘Waarschijnlijk maar beter. Je broer zou me levend villen als ik iets zou proberen. En ik weet nog niet of jij die ellende waard bent.’

‘Waarom bel je Sophie niet?’ werp ik terug. ‘Was zij niet je verovering van afgelopen nacht? Degene die het initiatief nam?’

Heel even verandert er iets in zijn blik. En dan beseft hij dat ik hem vannacht heb gehoord. ‘Ik ben niet geïnteresseerd in haar.’

‘En ik helaas niet in jou.’

‘Helaas, ja.’

‘Leuk je ontmoet te hebben, Michiel.’ Mijn blik valt op zijn hand – met die stoere ring – die nog steeds om mijn arm geklemd zit. ‘Mijn vriend wacht op mijn telefoontje.’

Zijn hand glijdt van me af. ‘Laat hem dan vooral niet wachten.’

Verward zwem ik weg. Wat ís dat toch met hem? Irritatie. Aantrekking. Onrust. Alles tegelijk.

Na drie slagen bots ik frontaal tegen een opblaasflamingo. Met mijn gezicht vol tegen het roze plastic. Woest sla ik het ding opzij en zwem verder. Aan de kant hijs ik mezelf uit het water, loop naar het ligbed en knoop de sarong met een bijna mechanische precisie om mijn heupen. Zonnebril op. Spullen in de tas.

Met grote, beheerste passen loop ik het huis in.

Geen blik achterom. Geen aarzeling. Geen krimp. Alsof zijn handen niets met me deden. Alsof ik nog volledig in controle ben.

Op mijn slaapkamer bel ik Casper. Mijn handen trillen, al probeer ik dat te negeren. Zelfs terwijl ik wacht tot hij opneemt, brandt Michiels aanraking nog na op mijn huid. Ik wil dit niet voelen. Ik wil houvast. Iets vertrouwds. Ik wil Casper.

‘Hoi, lief.’

‘Hé, jij,’ zeg ik opgelucht. ‘Ik dacht... ik bel even. Om je stem te horen. Hoe gaat het?’

‘Ik zit midden in iets,’ zegt hij met een vermoeide zucht. ‘Het is druk hier.’

‘Oh. Dan zal ik je niet lang ophouden. Alleen... ik mis je.’

‘Ik jou ook.’

Meteen ter zake dan maar. ‘Ik hoopte stiekem dat je toch nog deze kant op zou komen. Al is het maar een paar dagen.’

‘Onmogelijk, Lidewij.’

‘Omdat je werkt. Dat snap ik. Daarom wil ik iets voorstellen.’ Ik weet dat ik me op glad ijs begeef, want normaal wil hij nog geen tien cent van me aannemen. Zijn trots zit hem in de weg. En hoewel ik het waardeer dat hij niet vanwege mijn geld bij me is, mag hij best eens een uitzondering maken. ‘Ik wil je uren vergoeden. Ik maak het geld over. Je hoeft alleen maar vervanging te regelen.’

Hij stoot een korte, harde lach uit. ‘Denk je serieus dat ik me laat uitbetalen door mijn rijke vriendinnetje? Wat ben ik volgens jou, Lidewij? Een liefdadigheidsproject?’

‘Doe niet zo belachelijk, Casper. Ik wil je gewoon zien. Nog even samen zijn voordat de vakantie voorbij is.’

‘En ik wil mijn rekeningen kunnen betalen,’ zegt hij onvermurwbaar. ‘Ik ben niet iemand die je even laat overvliegen omdat jij toevallig genoeg geld hebt om dat te regelen. Ik dop mijn eigen boontjes.’

Ik rol met mijn ogen. Alsof het een ramp is dat je vriendin iets voor je wil betalen. ‘Dat weet ik, Cas. Dat bewonder ik ook. Maar misschien kun je één keer een uitzondering maken.’

‘Nee,’ zegt hij kort. ‘Ik laat me niet onderhouden door mijn vriendin.’

Mijn hand voelt plotseling koud om mijn telefoon. Zijn woorden snijden.

‘Duidelijk, Casper,’ zeg ik uiteindelijk, mijn stem kalm. ‘Succes daar. Ik red me wel.’

Na een lange douche stap ik mijn slaapkamer weer in. Het water heeft de spanning van me afgespoeld, maar niet de vragen. Waarom doet Casper zo moeilijk over dat geld? Is het nou echt zo moeilijk om één keer je trots opzij te zetten zodat je bij je vriendin kunt zijn? Thuis praten we wel weer verder, want dit gesprek voelt niet af.

Lola ligt languit op mijn bed met een tijdschrift over haar gezicht dat ze meteen weggooit zodra ze me ziet. ‘Eindelijk,’ zegt ze, alsof ik een week weg ben geweest. ‘Vertel. Hoe was het?’

Ik trek een wenkbrauw op. ‘Jij ook hoi.’

Ze rolt met haar ogen. ‘Ja ja, formaliteiten. Nou, wat zei hij tegen je?’

Ik dep mijn haar droog en probeer mijn gezicht neutraal te houden. ‘Jij denkt serieus dat ik daarmee bezig ben?’

‘Natuurlijk. Jij was de belichaming van de vrouwelijke revanche. Je sprong is nu al legendarisch.’

Dat laat me grinniken. ‘Ik sprong gewoon.’

‘Niet waar. Je zweefde. En Michiel keek. Lang. Ik zag het.’

Ik gooi mijn handdoek op het bed. ‘Misschien keek hij, maar dacht hij ondertussen aan de pizza’s die we straks gaan eten.’ Ik grijp de fles

bodymilk van mijn nachtkastje en plof naast Lola op mijn bed. ‘Hij wilde dat ik Cas zou dumpen.’

‘Schei uit!’ Lola’s ogen lichten op. ‘Serieus?’

‘Zonder enige nuance,’ zeg ik terwijl ik mijn benen insmeer.

‘Wat heb je gezegd?’

‘Dat hij de pot op kon.’

Lola laat haar mond openvallen. ‘Heb je echt het P-woord gebruikt?’

‘Nou ja, misschien heb ik het iets eleganter verwoord, maar de strekking was duidelijk. Als hij denkt dat ik Casper laat vallen omdat hij toevallig een strak achterwerk heeft, dan heeft hij mooi pech.’

‘Die vent is belachelijk heet en jij wil hem.’

Ik schud driftig mijn hoofd. ‘Ik heb Casper.’

‘Lidewij, je hebt met één jongen geslapen. Dat is alsof je zegt dat aardbeienijs je lievelingssmaak is terwijl je de rest nog nooit hebt geproefd.’

‘Altijd fijn, een sekscoach zonder diploma. Vooral op familievakantie.’

‘Denk maar niet dat ik die stiekeme blikken tussen jullie niet heb gezien.’

‘Ik ga geen jarenlange relatie opgeven voor een opwelling – voor een kriebel in mijn buik. Dat gevoel ebt net zo hard weer weg. En Casper is voor altijd. Michiel is voor één avondje.’

‘Een nachtje. Doe jezelf niet te kort.’

‘Lola...’

Ze heft haar handen op. ‘Oké, een zoen dan. Je bent gek als je hem laat lopen zonder minstens één goeie zoen. Niemand hoeft het te weten. Echt niet. Gun jezelf gewoon een vakantievlam, Lidewij. Over zestig jaar zit je óf grijnzend tussen je geraniums omdat je ooit een kus

kreeg die je van je sokken blies, óf je zit daar te kniezen omdat je zo nodig het brave meisje moest spelen.’

‘Dan maar braaf. Scheelt me een hoop drama in mijn dagboek.’

‘Ach, Michiel zal er niet rouwig om zijn. Volgende week zit hij weer achter zo’n universiteitsmeid aan die wel weet hoe je plezier moet maken op je twintigste.’

‘Leuk voor haar,’ zeg ik terwijl ik een zomerjurkje van de hanger trek. ‘Ik zit zelf in een fantastische, romantische relatie.’ Al moet ik hard nadenken om enige romantiek te ontdekken in dat laatste gesprek met Casper.

‘We eten om zes uur.’ Ze staat op, slaat haar strooien strandtas over haar schouder en kijkt me aan met een duivelse glimlach. ‘Dus je hebt nog precies vijfendertig minuten om die fijne lippen te testen.’

‘Weg jij! Je bent een bedreiging voor de huiselijke vrede,’ roep ik haar achterna als ze mijn kamer uitloopt. ‘Tss, brutaaltje, alsof ik niet weet hoe je plezier moet maken.’ Daarvoor hoef ik heus niet te zoenen met een jongen met perfect haar.

Ook al heeft hij een mond om U tegen te zeggen.

En ook al zou ik hem daarna nooit meer hoeven zien.

Hoofdschuddend loop ik mijn kamer uit. Mam kan vast wel een handje gebruiken met de tafel dekken. Of een ui snijden. Iets simpels. Iets wat me afleidt van Rods veel te aantrekkelijke studiegenoot.

Ik ga de trap op, naar de logeerkamers in de schuur. Mijn voeten lijken een eigen wil te hebben, alsof ze het beter weten dan mijn hoofd. Pas boven, op de overloop, dringt het tot me door waar ik ben beland.

Zijn deur staat uitnodigend open, alsof hij me al had verwacht, maar ik blijf in de deuropening staan, net buiten zijn blikveld. Zachte drums en conga’s deinen vanuit zijn iPhone de ruimte in. Mijn adem

stokt wanneer ik Michiel zie, precies op het moment dat hij een T-shirt over zijn hoofd laat zakken. De zwarte stof volgt de lijn van zijn brede schouders en borst. Zijn vervaagde spijkerbroek hangt, net als eerder zijn zwemshort, laag op zijn heupen. Zijn zwarte haar valt in dikke lokken voor zijn gezicht.

Dan valt mijn blik op de ring om zijn vinger. Breed. Zilver. Ruw bewerkt, alsof hij met de hand is gegraveerd. In het midden een donkere inleg, hout of steen, met geometrische lijnen die ik niet meteen kan plaatsen. Tribal, is het eerste woord dat in me opkomt. ‘Africa,’ hoor ik mezelf opeens zeggen. ‘Zo’n nummer dat net als een goede spijkerbroek nooit uit de mode raakt.’

Michiels hoofd schiet omhoog en zijn ogen vinden de mijne – open, onderzoekend – en glijden daarna langzaam over me heen, zonder dat hij zich ook maar een moment verontschuldigt.

‘Ik had je niet echt ingeschat als Toto-fan.’ Ik schenk hem een glimlach. ‘Maar eigenlijk is het best schattig.’

‘Geweldig,’ zegt hij droog terwijl hij het volume van zijn telefoon zachter zet. Ik besef dat dit hét moment is. Het moment om een stap te zetten. Om iets te krijgen wat Casper me zojuist heeft geweigerd: zachtheid. Aandacht. Iemand die me niet wegduwt.

Ik stap de kamer in en trek de deur achter me dicht.

Michiel volgt mijn bewegingen met een neutrale blik. Dan schudt hij zijn hoofd, een flauwe glimlach om zijn mond, alsof hij ineens doorheeft waar dit naartoe gaat. Hij komt voor me staan. ‘Wat wil je, Lidewij?’ vraagt hij, zijn stem laag. ‘Alles wat er te zeggen viel, hebben we al gezegd bij het zwembad.’

Mijn hart bonkt. Mijn mond is kurkdroog. Als ik nu niets zeg, is hij morgenavond weg. En blijf ik achter met Lola’s doembeeld van geraniums en bakken vol spijt. ‘Ik wil dat je me kust,’ zeg ik,

mijn stem hees van de spanning. ‘Voordat onze wegen zich weer scheiden.’ Hij glimlacht. Een beetje verlegen zelfs, wat hem alleen maar aantrekkelijker maakt – zeker omdat hij normaal zo koel is. ‘Ik weet dat je betere aanbiedingen kunt krijgen, maar dit is alles wat ik je kan geven.’

Hij knikt langzaam. Zijn blik blijft aan de mijne geklonken, alsof hij afweegt of ik dit echt meen. ‘Je bent Rods kleine zusje. En je hebt een vriend.’ Hij pauzeert even. ‘Aan alle kanten officieel verboden terrein.’

‘Ja, ik ben Rods zus. En ja, ik heb een vriend. Op papier klopt het allemaal.’ Mijn wangen gloeien, maar ik wijk geen centimeter. ‘Maar mijn hoofd en de rest van mijn lichaam zitten niet bepaald op één lijn.’ Ik schud mijn hoofd. ‘Ik ben niet hier om alles op z’n kop te zetten. Ik ga mijn vriend ook niet verlaten.’

‘En toch sta je hier.’

‘Ja.’ Mijn blik blijft op de zijne rusten. ‘Blijkbaar zegt dat genoeg.’

Hij slikt hoorbaar, maar zegt niets. De spanning tussen ons is tastbaar, geladen als de lucht vlak voor een zomerstorm. Hij zet een stap naar voren. Klein, maar genoeg om de ruimte tussen ons nog verder op scherp te zetten. ‘Voorzichtig met wat je wenst, Lidewij. Onze wegen zijn misschien minder gescheiden dan je denkt. We komen elkaar vast weer tegen op de verjaardag van je broer. Op afstudeerfeesten. Een volgende zomer in de Biesbosch.’

‘Des te beter dat we dit gedoe tussen ons alvast uit de weg ruimen.’

Michiel staat ineens zó dichtbij – dichtbij genoeg om zijn frisse, zepige geur te ruiken – dat hij als een schaduw over me heen valt. ‘En jij denkt dat één kus genoeg is om dit gedoe tussen ons te stillen?’

Mijn lippen zijn nog maar een halve ademtocht van de zijne verwijderd, en alles in mij wil één ding. Hem. ‘Eén kus is alles wat we hebben,’ zeg ik met een schokkerige ademhaling.

‘Dit wordt verdomd ingewikkeld,’ zegt hij, zijn stem ruw van ingehouden spanning.

Mijn hart bonkt alsof het zich uit mijn borst wil vechten, terwijl ik wacht op die ene aanraking. Dat ene breekpunt. ‘Dan is het maar ingewikkeld,’ fluister ik. ‘Ik wil dit.’

‘Lidewijj...’ Zijn hand, met die stoere ring, komt langzaam omhoog en neemt mijn kin tussen zijn duim en wijsvinger. Hij tilt mijn gezicht een stukje op zodat ik geen kant op kan, behalve zijn indringende blik verdragen. ‘Je hebt nog één kans om het niet te laten gebeuren. Loop weg.’

‘Die kans was op dag één al verkeken.’

Zijn hand sluit zich om mijn nek, warm en onontkoombaar, en het effect is onmiddellijk. Een siddering trekt door me heen, van kruin tot onderbuik. Toch blijft Michiel hangen in zijn aarzeling. Zijn blik zakt naar mijn mond en vindt dan weer mijn ogen, zoekend, alsof hij nog één reden nodig heeft om zich in te houden. ‘Jezus, je maakt me gek,’ fluistert hij.

‘Waar wacht je dan nog op, Michiel?’ zeg ik, mijn stem zacht, maar zonder aarzeling.

Zijn naam op mijn lippen doet iets met hem; ik zie het aan de flikkering in zijn ogen. Zijn ogen sluiten zich een fractie van een seconde. En dan gebeurt het. Langzaam buigt hij zich naar me toe. Geen overhaaste beweging, geen plompverloren gretigheid. De kus begint zacht, verkennend. Zijn lippen bewegen traag over de mijne, alsof hij wil weten hoe ik proef, hoe ik voel. Ik sluit mijn ogen en geef me over: aan zijn mond, zijn geur, zijn warmte.

Na een korte onderbreking kust Michiel me opnieuw – dit keer steviger, bijna dwingend, me overhalend om mijn mond voor hem te openen. Mijn lippen geven als vanzelf toe, net op het moment dat de warme klanken van *Africa* de kamer vullen. De percussie pulseert in mijn borst, een ritme dat naadloos samenvalt met mijn bonzende hartslag. En dan, als zijn tong eindelijk de mijne raakt, breekt er iets los vanbinnen. Een kreun ontsnapt aan mijn lippen – diep, ongefilterd, alsof alle opgekropte hunkering in één adem vrijkomt.

Zijn vrije arm trekt me dichter tegen zich aan en mijn lichaam reageert zonder twijfel, zonder nadenken. Ik heb me dit moment al honderd keer voorgesteld en honderd keer heb ik het onderschat. Ik smelt tegen hem aan, verlies mezelf in de hitte van zijn mond, in de zachtheid van zijn lippen, in alles wat hij is en wat ik nooit had mogen willen, maar nu niet meer los kan laten.

De kus duurt een eeuwigheid, of misschien maar enkele seconden. Ik weet het niet, alleen, wanneer hij zich losmaakt, dat ik nog nooit zo overdonderd ben geweest door alleen maar een zoen. Ik lik langzaam mijn lippen. ‘Dit was het dan,’ zeg ik, mijn stem nauwelijks hoorbaar.

Michiel kijkt me aan alsof hij iets wil zeggen, maar de woorden nog niet gevonden heeft. ‘Nog niet,’ zegt hij, zijn warme adem tegen mijn huid. Zijn stem is laag, hees, vol belofte. ‘Nog lang niet.’

En voor ik iets kan zeggen, voor ik zelfs maar kan nadenken over wat dit betekent, komt hij weer in beweging. Dit keer niet aarzelend. Hij kust me met een intensiteit die me laat beven. Er is niets zachts meer aan. Alleen pure honger. Mijn handen grijpen in zijn dikke haar. Net als dat van mij is het nog vochtig van de douche, en heel even wenste ik dat we die samen hadden genomen. Michiel ontdekken in al zijn naakte pracht zou voelen als een studie van Michelangelo’s David – een les in perfectie, vast.

In één vloeiende beweging word ik bij de deur weggetrokken en tegen de muur aangezet. Zijn kracht is onmiskenbaar; niet ruw, maar doelgericht. Alsof hij exact weet waar hij me wil hebben. Wat ik doe is zo fout. Ik weet het, maar ik kan er niet van weglopen.

Michiel kust me alsof hij alle opgebouwde zelfbeheersing van de afgelopen dagen in één lange, allesverterende kus loslaat. Zijn hand verdwijnt onder mijn jurkje, glijdt over mijn blote dij omhoog, stevig, gretig. Dan tilt hij me op, alsof ik niets weeg, en ik sla mijn benen om zijn heupen. Op het moment dat zijn kruis tegen mijn vulva drukt, stokt mijn adem.

‘Blijven ademen, Lidewij,’ fluistert hij.

Meteen neemt hij weer de leiding in onze kus. Er is geen weg meer terug naar stiekeme blikken of heimelijke verlangens. Onze lippen vinden elkaar in een driftig, hongerig tempo, alsof we al dagen geen water meer hebben gehad. Goeie genade, deze man weet wat hij met zijn lippen moet doen, denk ik, terwijl ik me overgeef aan de diepe beweging van zijn tong.

‘Fuck, ik zou voor jou kunnen vallen,’ hijgt hij tussen twee kussen door. ‘Je bent anders. Je hebt klasse.’

‘Jij bent zelf ook niet bepaald standaard.’

Zijn mond krult tot een glimlach, zijn ogen donker en vurig. ‘Blij dat we er hetzelfde over denken.’

Hij kust me opnieuw, dieper nog, alsof hij elk restant van tijd uit dit moment wil persen. Alsof hij alles wat hij voelt in deze ene zoen moet leggen. En ik beantwoord hem alsof ik het begrijp. Dit is iets waar geen weg terug van is, maar zeker ook geen weg vooruit.

‘Ik wil de resterende tijd hier met jou doorbrengen,’ mompelt hij hees tegen mijn lippen. ‘Niet met je broer.’

Wanneer hij zijn gezicht iets terugtrekt, kijk ik recht in zijn brandende ogen.

‘Kom vannacht hierheen.’

Snel leg ik twee vingers tegen zijn opwindende lippen. ‘Eén kus, weet je nog?’

Michiel schudt zijn hoofd, lippen stijf op elkaar. ‘Het is niet genoeg, Lidewij. Zelfs als we de hele verdomde zomer lagen te zoenen, zou het nog niet genoeg zijn.’

‘Michiel, ik heb een vriend.’

Het is alsof er een koord knapt. Zijn armen verslappen. Tegen mijn zin in zet hij me terug op de grond en stapt achteruit. Met de rug van zijn hand veegt hij over zijn vochtige mond. ‘Natuurlijk. Hoe kon ik dat vergeten? Je herinnert ons er elke avond aan tijdens het eten.’

‘Dat is niet eerlijk,’ zeg ik schor.

‘Sorry.’ Hij draait zich om, loopt naar het raam en steekt zijn handen in zijn zakken.

‘Ik had niet naar je kamer moeten komen,’ fluister ik.

Langzaam draait hij zich weer naar me toe. Zijn ogen staan ernstiger dan ik ze tot nu toe heb gezien. ‘Heb je er nu alweer spijt van?’

Ik kantel mijn hoofd, voel de brok in mijn keel. ‘Nee. Zo bedoel ik het niet.’

‘Luister, ik...’ Hij haalt een hand door zijn haar. ‘Ik wil je zien, Lidewij. Écht zien.’

Er valt een stilte. Niet ongemakkelijk, wel geladen. Buiten zingt een vogel het laatste stukje van de dag bij elkaar. ‘Dat kan niet.’

Michiel schraapt zijn keel. ‘Ik probeer je echt niet van Casper af te pakken. Ik wil jullie relatie respecteren. En ik ben ook niet op zoek naar de snelste weg naar je bed, maar... vind je niet dat we het aan

onzelf verplicht zijn om te kijken waar dit heen kan gaan? Misschien kan ik een keer naar de campus in Tilburg komen als je tijd hebt voor een koffie.’ Hij haalt zijn schouders op, alsof hij het zelf ook niet precies weet. ‘Gewoon. Kijken of er meer is.’

Mijn maag trekt samen bij het zien van zijn hoopvolle blik. Ik had mezelf nooit aan hem opgedrongen als ik ook maar even had gedacht dat hij op iets meer uit was dan een flirt. ‘Sorry, Michiel. Je bent echt geweldig, maar...’ Ik haal diep adem. ‘Jij bent niet het type voor iets serieus. Wil je eigenlijk ooit wel een gezin?’

‘Wat?’

‘Precies. Je schrikt van de vraag. Ik weet precies wat ik wil: vaste zondagslunches, een huis met houten luiken, een bruiloft aan zee. En drie kinderen: twee meisjes en een jongen, in die volgorde en zo snel mogelijk na mijn afstuderen.’

Verbluft krabt hij aan zijn hoofd. ‘Je meent het, of niet?’

‘Ik heb mijn leven al uitgestippeld en Casper past in dat plaatje. Hij is mijn zielsverwant.’

Hij kijkt me aan alsof ik hem net een doodvonnis heb voorgelezen. ‘Dat klinkt fucking saai, als je het mij vraagt.’

‘Precies.’

Zijn ogen vernauwen zich. ‘Laat jouw zielsverwant je ook beven als hij je aanraakt? Heeft hij je ooit laten kreunen van één kus?’

Ik hef mijn hoofd. ‘Het draait niet alleen om seks.’

‘En toch wilde je dat ik je aanraakte.’

‘Soms wil je dingen die niet goed voor je zijn.’

Hij lacht kort, zonder humor. ‘Noem je mij nou een slechte keuze?’

‘Ik ben niet op zoek naar wilde avonturen, Michiel.’ Ik houd zijn blik vast, hoe moeilijk ook. ‘Dat is jouw terrein, niet het mijne.’

Zijn wenkbrauwen trekken iets samen. ‘Je kent me niet eens. Je hebt geen idee waar ik naar op zoek ben.’

‘Misschien niet,’ zeg ik zacht. ‘Maar ik zie hoe Rod met vrouwen omgaat. En jij bent niet anders.’ Ik slik. ‘En eerlijk? Ik hou mijn hart liever heel.’

Zijn kaak spant zich. Hij knikt langzaam. ‘Duidelijk, Lidewij. Dan was dit het.’

Ik loop naar de deur, maar draai me nog één keer om. ‘Bedankt voor de kus,’ zeg ik, mijn stem hees. ‘Je was... heerlijk.’

Dan loop ik zijn kamer uit. De trap af. Door de schuur.

Overrompeld door een kus waarvan ik nu al weet dat hij me nog lang zal achtervolgen.

Hoofdstuk 1

LIDEWIJ – HEDEN

De glazen zijn net bijgevuld als mam een ovale schaal op tafel zet met papa's lievelingsgerecht. 'Zalm met citroenbotersaus,' zegt ze opgewekt.

De vis ligt er perfect bij: zachtroze, glanzend van de botersaus, afgewerkt met takjes verse dille. Ernaast staat een schaal dampende witte asperges, bestoven met een vleugje nootmuskaat en overgoten met gesmolten boter. Alles oogt alsof we in een chic restaurant dineren: linnen servetten, hotelzilver, kristallen karaffen met muntwater. Zelfs de kaarsen zijn afgestemd op het servies.

Pap kijkt naar mam met die blik die ik al mijn hele leven ken: zacht, dankbaar en nog steeds een tikkeltje verliefd. Ik hoop dat Casper oplet, ondanks dat hij al een paar jaartjes meeloopt in deze familie.

'Het ruikt heerlijk, Paula,' zegt Bowien, Rods prachtige vriendin. 'En de tafel is ook zo smaakvol gedekt.'

Mam bloost zichtbaar onder het compliment. 'Dankjewel.'

We hebben Bowien al een keer ontmoet in haar bloemenwinkel in Bredevoort, maar vandaag heeft Rod haar voor het eerst officieel meegenomen. Een unicum, want mijn broer heeft nog nooit eerder een vrouw meegenomen. Ze valt op en niet alleen door haar

vflammende haar en sproeten, maar door de kalme, bedachtzame manier waarop ze alles en iedereen in zich opneemt. Alsof ze meer ziet dan ze laat merken. Als ik afga op Rods lichaamstaal, wordt deze vrouw op een dag mijn schoonzus.

‘Ze beweert altijd dat ik haar grote liefde ben,’ grapt pap tegen Bowien terwijl hij met een scherp mes door de zalm gaat. ‘Maar ik weet wel beter. Het was die keukenmachine die ik haar gaf toen we een jaar verkering hadden.’

‘Romantisch, pap,’ zegt Rod droog terwijl hij asperges op Bowiens bord legt. ‘Niks zegt *voor altijd de jouwe* zoals een paar roestvrijstalen deeghaken.’

Bowien kijkt met een tedere blik naar mijn broer. Mijn hemel... ze zijn verloren. Niet te geloven hoe de meest onverzettelijke vrijgezel ter wereld verandert in een kleffe suikerspin zodra de liefde toeslaat.

‘Ach,’ zegt mam, terwijl ze haar servet op haar schoot uitvouwt, ‘hij heeft het daarna ruimschoots goedge maakt met een weekendje Parijs en een soufflé waar ik nog steeds van droom. Casper, kun jij de krieltjes aangeven?’

‘Natuurlijk.’

Hij pakt de schaal, schept eerst een portie voor zichzelf op, en schuift hem dan door naar mijn moeder. Mijn bord blijft leeg. Ik zeg er niets van. Ik moet oppassen dat ik onze relatie niet ga vergelijken met die van Rod en Bowien. Dat leg je af tegen een stel dat de wereld door een roze bril ziet.

Het gesprek kabbelt voort en mam vraagt Bowien naar de eerste ontmoeting met Rod – wat een hilarisch verhaal blijkt te zijn. Iedereen ligt in een deuk. En dan merk ik de blik in Rods ogen op als hij naar Bowien kijkt en luistert. Er zit iets beschermends in, maar ook een vleugje puberachtige trots. Alsof hij zelf niet helemaal

kan geloven dat zij bij hem hoort. Hij knipoogt naar haar, op zo'n samenzweerderige manier dat het voelt alsof ze samen een geheim delen. Ze zijn echt belachelijk schattig samen.

Alles klopt vanavond. Ik werp een blik op Casper die zwijgend zijn glas bestudeert alsof de bodem hem meer boeit dan wat er aan tafel gebeurt. Alles klopt, behalve hij. Hij toont geen interesse. Geen betrokkenheid. Geen enkele poging om aan te haken. Zijn hand ligt losjes op tafel. Niet op mijn knie. Niet zoekend naar contact. Gewoon... daar. Ik stel me zijn lach voor, die echte, ongekunstelde lach, die ik de laatste tijd veel te weinig zie. Hij lijkt afstandelijker, teruggetrokkenener, en ik kan mijn vinger er niet achter krijgen waarom dat is.

Onwillekeurig denk ik aan zijn getroebleerde jeugd. Veel laat hij er nooit over los, alleen dat zijn ouders altijd ruzie hadden en dat hij in Limburg in armoede is opgegroeid. Zijn ouders zijn al lang overleden; ik heb ze nooit ontmoet. Geen broers of zussen. Niemand. Wij zijn zijn familie, al lijkt hij dat niet te willen accepteren.

‘Wil iemand nog wijn, of is dit een soort drooglegging?’ vraagt hij plots.

Pap kijkt op, zijn wenkbrauw trekt licht omhoog. ‘Nee hoor, schenk gerust bij, Casper.’ Dan knipoogt hij. ‘Vergeet ook je waterglas niet.’

Grijnzend vult hij zijn glas. ‘Lidewij rijdt. Ze wil graag alles onder controle houden. Zelfs het stuur.’

Ik glimlach. Of iets wat daarvoor door moet gaan. ‘Precies,’ zeg ik zoet. ‘Iemand moet tenslotte de regie nemen omdat jij liever achteroverleunt.’ Mijn blik glijdt kort naar hem. Hij weet precies waar ik op doel.

Zijn hand schuift over tafel naar de mijne. ‘Kom op, schat,’ zegt hij met een glimlach. ‘Het is Vaderdag. Wees een beetje lief tegen je verloofde.’

‘Ik b n lief,’ zeg ik terwijl hij in mijn hand knijpt. Het is een hand die ik ooit dacht voor altijd te willen vasthouden, maar de twijfel is toegeslagen. Niet eens vanwege die gemiste taartproeverij, maar omdat het hem simpelweg niets kan schelen. Alles is ‘prima’ voor hem. En die onverschilligheid is als een splinter onder mijn huid gekropen. Ook nu drinkt hij sneller dan dat hij iets zinnigs bijdraagt aan het gesprek.

‘Deze zalm is echt goddelijk,’ zegt Bowien. ‘Heeft u het recept of is dit een familiegeheim?’

‘Oh, het is een beetje van mezelf en een beetje van *Nicole’s Kookkunst*,’ zegt mam trots. ‘En zeg alsjeblieft jij tegen me.’

‘Wat grappig, ik volg Nicole ook. Haar recepten zijn echt onweerstaanbaar.’

‘Ik ook,’ zeg ik opgewekt, terwijl ik Caspers half-sarcastische opmerkingen van me af laat glijden.

‘Ik ben zo benieuwd naar jullie grote dag,’ zegt mam. ‘Het komt nu wel dichtbij, hè? Nog maar drie maanden.’

‘We hebben er zin in,’ zeg ik.

‘Het wordt vast een prachtig feest,’ zegt pap. ‘Jullie zijn er allemaal zo druk mee.’

‘Alleen de laatste details nog,’ zeg ik. ‘De bloemen, de tafelschikking...’

‘En de taart die Alba gaat maken,’ zegt mam enthousiast. ‘Daar verheug ik me zo op.’ Ze verlegt haar blik naar Bowien. ‘Alba is Floris’ vriendin en zij is banketbakker.’

‘Ik heb het gehoord,’ zegt Bowien. ‘Dat maakt de taart extra bijzonder.’

Ik werp mam een waarschuwende blik toe. Ze wéét dat de bruidstaart een gevoelig onderwerp is omdat Casper niet is meegegaan naar de proeverij in Cadzand.

‘Weet je nog hoe wij alles samen deden, Max?’ gaat ze desondanks door. ‘Elk detail.’

Ik rol bijna met mijn ogen. Doet ze dit nu met opzet?

‘Dat verschilt per stel,’ zegt Casper luchtig.

‘Misschien,’ zegt mam voorzichtig, ‘maar het is ook wel bijzonder om dat samen te doen. Die voorbereidingen. Net als de grote dag zelf hoort het er ook een beetje bij.’

Even lijkt het alsof niemand ademhaalt. Ik pak mijn glas en klok de boel weg.

‘Lidewij heeft het allemaal perfect onder controle,’ zegt Casper weer. ‘Ze kan het prima af zonder mij.’

Rod schraapt zijn keel. ‘Behalve op de momenten dat het ertoe doet,’ zegt hij rustig. ‘Dan ben je er gewoon.’

Casper glimlacht, maar het haalt zijn ogen niet. ‘Bedankt voor de tip.’

‘Graag gedaan.’

Ik dwing mezelf te glimlachen. ‘Bowien, hoe gaat het eigenlijk met de herberg?’

We rijden al een paar minuten zwiingend door het verlaten centrum van de stad, richting ons huis in Breda-Zuid. Casper leunt met zijn elleboog tegen het raam en staart de nacht in. Zijn

hand zit verstrengeld in zijn blonde krullen, iets wat ik normaal onweerstaanbaar vind.

Maar nu even niet.

‘Waarom moest je je zo gedragen vanavond?’

Naast me hoor ik hem zuchten. ‘Begint dat nu weer?’

‘Ik meen het, Cas.’ Mijn blik blijft strak op de donkere weg gericht. ‘Je was kortaf tegen papa. En die opmerking over het stuur... wat was dat?’

‘Een grap.’

‘Een passief-agressieve grap. En het was ook niet de eerste.’

‘Vast ook niet de laatste.’

‘Ik ben er bang voor,’ mompel ik. ‘En je hebt totaal geen belangstelling getoond voor Bowien, noch voor onze bruiloft. Je gedraagt je alsof je er spijt van hebt dat je voor me op je knieën bent gegaan.’

‘Je blaast dit enorm op.’

‘Heb je last van huwelijkszenuwen? Plankenkoorts voor het altaar.’

‘Ik heb gewoon geen zin in geneuzel over kleurenschema’s en servetringen. Dat is jouw ding. Ik vertrouw erop dat jij het goed regelt.’

‘Maar het zou ook een béétje jouw ding moeten zijn. Ik wil geen huwelijk waarin ik me in bochten moet wringen om jou erbij te houden. Waarin ik degene ben die alles plant en jij er als een toeschouwer bijstaat in plaats van mijn partner.’

Hij draait zich naar me toe. ‘Wat wil je nou, Lidewij? Dat ik elke bloem ga uitkiezen? Elk lintje?’

Zijn telefoon gaat. Mijn blik schiet als vanzelf naar zijn bovenbeen waar hij ligt. Hij grijpt hem en drukt het gesprek weg.

‘Wie is Diana?’ vraag ik.

‘Niemand.’

‘Ze heeft anders net gebeld.’

Casper haalt zijn schouders op. ‘Niemand in het bijzonder.’

‘Wie dan?’

‘Christus, Lidewij. Een kennis, oké?’

Ik werp hem een korte blik toe. ‘Sinds wanneer heb jij vrouwelijke kennissen waar ik niets van weet?’

‘Ze is een zakelijke relatie. Jezus, wat een achterdocht.’

‘Omdat je je telefoon van me weg draait.’

Het licht springt op rood. Ik trap harder op de rem dan nodig is en Casper schiet naar voren.

‘Jezus, wil je me dood hebben of zo?’

‘Nee. Ik wil gewoon weten wie Diana is.’

Hij zucht geïrriteerd.

‘Diana werkt bij Securion. Risicobeheersing. Ze willen binnenkort een keer bij ons op het hoofdkantoor langskomen om te zien hoe wij bepaalde protocollen hebben ingericht.’ Vanuit mijn ooghoeken zie ik dat hij me aankijkt. ‘Tevreden zo? Of wil je haar nummer?’

‘En dat kan niet wachten tot maandag? Het is verdorie Vaderdag.’

‘Zie je? Dit bedoel ik nou. Misschien moet je eens ophouden met alles analyseren.’

Het licht springt op groen. Ik trek op. ‘En misschien moet jij eens stoppen met doen alsof mijn familie de vijand is.’

Hij lacht kort. ‘Misschien kun je dat ook een keer tegen je broer zeggen. En als je het niet erg vindt... ik heb even geen zin in gezeik. Niet over vanavond, niet over mijn telefoon en niet over de bruiloft.’

Mijn vingers verkrampen om het stuur. ‘Dat “gezeik” gaat over ons,’ zeg ik. ‘Over een huwelijk waar jij geen enkele moeite voor wilt doen.’

‘Ik doe toch verdomme mee? Ik regel de muziek.’

‘Meedoen is niet hetzelfde als betrokken zijn.’ Mijn stem zakt, maar wordt scherper. ‘Ik wil niet dat je meedoet omdat het hoort, maar omdat je dat wilt.’

Hij rolt met zijn ogen. ‘Jij maakt dit veel groter dan het is.’

Zwijgend rijden we de straat in. Binnen gooi ik mijn sleutels iets te hard op het dressoir. Casper loopt door naar de zitkamer en zet demonstratief de televisie aan.

‘Serieus?’ zeg ik. ‘Gaan we dit niet uitpraten?’

Hij laat zich languit op de bank vallen. ‘Ik heb hier echt geen energie meer voor, Lidewij. Je broer heeft me al leeggezogen. Ik kan jou er niet ook nog bij hebben.’

‘Nee,’ zeg ik rustig. ‘Dat snap ik.’ Ik trek de gordijnen dicht en knip het lampje op het dressoir aan. ‘Ik ga naar boven.’

‘Ik zie je zo.’

‘Dat denk ik niet. Ik slaap vanavond in de logeerkamer.’

Hij kijkt me aan, zichtbaar verrast. ‘Doe niet zo dramatisch.’

‘Slaap lekker, Casper.’ Ik wacht niet op een reactie en loop langs hem heen.

Achter me hoor ik hem nog iets mompelen, dan: ‘Doe wat je wilt.’

Chapter Six

Hoofdstuk 2

M ichiel

Het ochtendlicht komt sneller dan me lief is.

Kreunend draai ik me op mijn rug en haal mijn hand over mijn gezicht. Mijn ogen branden, mijn lichaam voelt zwaar, alsof het nog ergens halverwege de nacht is blijven hangen. Alleen mijn hoofd weigert daarin mee te gaan. Dat heeft geen moment rust gekend – omdat het precies weet wat er komt.

Hoe leg je een meisje van vijf uit dat haar moeder vertrekt? Dat ‘voor een tijdje’ misschien jaren betekent – of erger nog, dat ze helemaal niet meer terugkomt?

Mijn hand balt zich in het laken als het opnieuw tot me doordringt: Amber ruilt Pip in voor Hollywood. Vorige week hebben we het haar samen verteld. Ik hoor Ambers stem nog – vlak en zakelijk, alsof ze een zakenreis aankondigde in plaats van een afscheid. Ik zie Pip weer voor me op de bank, haar knuffel stevig tegen zich aangedrukt. Ze knikte, maar echt begrijpen deed ze het niet. Dat zal vandaag anders zijn. Vandaag wordt het echt.

Mijn blik glijdt door de kamer – mijn oude kamer, bij mijn ouders. Vijfendertig jaar en nog steeds geen plek die van mijzelf is. Als Amber dit doorzet – en alles wijst erop dat ze dat zal doen – zal ik mijn leven moeten aanpassen. Iets wat ik eigenlijk al veel eerder had moeten doen. Voor Pip. Voor ons tweeën.

Ik denk opnieuw aan Amber, de vrouw van wie ik ooit dacht dat het een goed idee was om iets mee te beginnen. Ik ben nooit echt verliefd op haar geweest. Niet zoals... Die gedachte laat ik niet eens toe. Die weg ken ik inmiddels te goed. Er is maar één vrouw die ooit zo onder mijn huid is gekropen dat ik er geen kant meer mee op kon. En juist zij is degene die ik nooit zal krijgen. Dus kwamen er andere vrouwen. Waaronder Amber.

Ze was mooi en altijd in beweging – altijd onderweg naar Amsterdam, Parijs, Rome, voor fotoshoots en met de hoop door te breken als model. Toen dat niet lukte, verlegde ze haar focus naar acteren en volgde ze lessen. In het begin vond ik dat aantrekkelijk: dat vuur, die gedrevenheid. Het gaf haar iets ongrijpbaars. Tot ik besepte dat er in dat verhaal nergens ruimte was voor mij. Behalve als degene die haar van auditie naar auditie reed. Net toen ik er een punt achter wilde zetten, bleek ze zwanger. Heel even hoopte ik dat dat iets zou veranderen—dat het haar zou aarden en wij alsnog iets echts zouden worden. Dat bleek een illusie.

Zelfs toen Pip er was, bleef alles om Amber draaien – haar kansen, haar toekomst, haar volgende stap. Hoe bouw je een leven met iemand op die je voortdurend laat voelen dat ze méér wil? Dat die zwangerschap een misstap was die ze zo goed mogelijk probeert in te passen in een verhaal dat allang een andere kant op wil?

Een jaar hield ik het vol, tot het punt waarop ik moest erkennen dat we alle drie ongelukkig waren. Sindsdien is het een schema geworden.